

Отже, для збереження психічного здоров'я особистості дуже важливою умовою є забезпечення психологічного комфорту.

ЛІТЕРАТУРА

1. Аргайл М. Психология счастья. – М.: Прогресс, 1990. – 250 с.
2. Куликов Л.В. Психогигиена личности. Вопросы психологической устойчивости и профилактики: Учебное пособие. – СПб.: Питер, 2004. – 180 с.
3. Хорни К. Невротическая личность нашего времени: Самоанализ. – М., 1993. – 480 с.
4. Хорни К. Наши внутренние конфликты. – СПб., 1997. – 240 с.

В.І.КОВЦУН, Ю.М.ПАНИШКО, В.В.КОВЦУН СПОРТИВНА ПОСТУП ЛІТАЮЧОГО М'ЯЧА НА ЛЬВІВЩИНІ

Стаття присвячена історії розвитку волейболу на Львівщині.

Статья посвящена истории развития волейболу на Львовщине.

The article is devoted to history of development to volley-ball on Lvov.

В 1895 р. викладач фізичної культури коледжу у м. Геліок штату Массачусетс Вільям Морган запропонував нову розважальну гру з м'ячем. На перших порах початково в ній використовувалась гумова камера, політ якої в повітрі значно триваліший ніж звичайного м'яча.

Перші правила гри з волейболу (1897 р.) значно відрізнялися від існуючих нині: кількість гравців, як і торкання до м'яча, не обмежувалось; розміри майданчика були зменшені (7,5x15,1 м), висота була висота сітки (198 см, а не 2 м 43 см).

Виникнувши, як гра розважальна, волейбол залишився такою до сьогоднішнього дня, разом з тим став одним із видів спорту, який вимагає від гравців спеціальної фізичної та техніко-тактичної підготовки.

В історії розвитку волейболу, як виду спорту проглядається ряд етапів:

- 1895-1920 рр. – етап становлення гри, поступово її правила стають єдиними для всіх, вона отримує неофіційне міжнародне визнання;
- 1921-1947 рр. – етап набуття виразніших спортивних відтінків за рахунок того, що технічні прийоми, які пов'язані з перебиванням м'яча на бік суперника починають носити і спеціальний характер. Це етап продовження спроби створити єдину міжнародну організацію з цього виду спорту (ФІВБ).

Створення ФІВБ відкриває новий етап розвитку волейболу, в якому він отримав офіційне міжнародне визнання, стає популярним у всьому світі, включається в програму Олімпійських Ігор (1964 р.).

Відбувається становлення гри в Галичині, яка з'явилася під назвою «відбиванка». Українська молодь у 20-х роках ХХ ст. збиралася на майданчиках, щоб провести вільний час. Відбиванка здобувала популярність серед української молоді. Все більше юнаків захоплювались цією грою. Авторський підхід давав позитивний результат.

Специфіка історичного розвитку західноукраїнських земель наприкінці ХІХ – на початку ХХ ст. значною мірою позначилися й на розвитку спорту, як соціально-культурного явища.

Перші українські спортивні товариства виникають в Галичині на початку ХХ ст. Найпоширенішими серед видів спорту були ігрові види. Саме з цього часу на Львівщині молодь займається з відбиванкою.

Характерною тенденцією у розвитку відбиванки було те, що поширення її відбувалося в рамках українських структур, насамперед Українського Спортивного Союзу (У.С.С.), без будь-яких контактів з державними клубами. Змагання з відбиванки були неодмінними під час спортивних свят та інших українських заходів. Молодь мала можливість згуртуватися для змагань на ігровому майданчику.

Дні Українського Спортовця, не завжди були ідеально організовані. Організаторам потрібно було долати перешкоди з боку офіційних чинників, які вороже ставилися до всього українського. Але

ці свята вирізнялись завжди високим культурним рівнем учасників, доброзичливою поведінкою вболівальників, справедливим суддівством.

З 26 листопада 1911 року почало офіційно функціонувати спортивне товариство «Україна», засновником якого був львів'янин, професор академічної гімназії Іван Боберський. Спочатку навколо «України» об'єдналися студенти вищих шкіл Львова, які знаходили розвагу в заняттях з відбиванки (волейбол).

Але тодішня австрійська влада з великим незадоволенням зустрічала появу у Львові цього осередку. А вже тільки одна його назва була промовистим викликом поневолювачам.

На Львівщині в 1925 році, коли місцева влада міста Сокаля заборонила діяльність «Пласту», то доктор теології та права полковник «Пласту» Петро Саноцький запровадив у Сокалі, Тартакові, Спасові та інших селах повіту спортивну гру під назвою «відбиванка».

Розвиток волейболу, спрямовувався, в основному, на широке залучення молоді до занять спортом. Але рівень техніко-тактичної майстерності спортсменів був невисоким і бракувало кваліфікованих тренерів; обмеженими були контакти з провідними командами краю.

У 1937 році в м. Львові відбулась матчева зустріч між чоловічими командами Львова і Станіслава (Івано-Франківськ), де станіславські волейболісти перемогли три сильні команди Львівщини.

У 1938 році на майдані „Сокола-Батька” у Львові проводився чемпіонат усіх західноукраїнських шкіл системи «Рідна школа». Перемогу здобула команда Станіславської приватної дівочої гімназії. Але за рік до війни польська влада конфіскувала цей український спортивний стадіон «Сокола Батька» у Львові, де відбувалися усі заняття української молоді, що було великим ударом для українського спорту.

У Львові проводились змагання, в яких брали участь спортсмени, які були колишніми учнями Академічної гімназії, або учнями середніх шкіл.

Після війни доля закинула на чужину разом з сотнями тисяч українців цілий ряд спортивних діячів, у тому числі і представників відбиванки, котрі відіграли важливу роль у розвитку організованого українського спорту спочатку в Австрії і Західній Німеччині, пізніше в Англії, Америці, Канаді і Австралії.

З розвитком волейболу тісно пов'язана діяльність громадських спортивних діячів, котрі сприяли виданню науково-методичної літератури, правил змагань, дбали про розвиток спеціальної термінології.

Посібник «Відбиванка» став першим підручником з волейболу на західноукраїнських землях. Ця праця показала обізнаність автора з іншомовною літературою. Вперше, як основне джерело використано харківське видання підручника «Спортивні ігри». Поруч з питанням історичного розвитку волейболу та технічною підготовкою волейболістів, автор чимало уваги приділяв проблемам організації змагань, діяльності суддів, тлумаченню окремих пунктів правил гри.

Активний розвиток українських спортивних товариств Галичини, зростання зацікавленості до окремих видів спорту на основі національного розмежування, з іншого змушували шукати і впроваджувати нові форми організації змагань. Це особливо стосувалось тих українських спортивних осередків, які обмежували свої контакти зі структурами польського спорту. Так, наприклад цікавими були змагання «трійкові турніри з відбиванки» (в цих змаганнях команда могла складатися тільки з трьох учасників). Проводились масові спортивні змагання і для окремих груп населення, як наприклад «спортове свято сільських дружин», тощо.

На Львівщині волейбол «народився» вдруге після 1939 року – возз'єднання західноукраїнських земель, зумовили докорінні зміни в усьому житті і масовому розвитку волейболу.

Після салюту Перемоги ожили наші стадіони і спортивні зали, ігрові майданчики. Почали проводитися першості низових колективів фізкультури, турніри за місцем проживання, і в парках культури, змагання в спортивно-оздоровчих таборах тощо.

В післявоєнні періоди на Львівщині волейбол набуває широкого розмаху. Піднімаються з руїн міста і села, будуються спортивні майданчики. В 1946 році відкрито у Львові інститут фізичної культури, де почалася планова підготовка фахівців з волейболу. Ініціаторами розповсюдження гри ставали студенти ВНЗ і викладачі фізичного виховання. Значну допомогу подавали викладачі харківської школи волейболу – Є.І. Карасік, М.Г. Галл, С.М. Прокопчук, Є.І. Дядічкін, які були направлені для роботи до м. Львова.

Багато зусиль доклали для виховання і підготовки кваліфікованих спортсменів тренери ДСТ «Локомотив» - Л.Гітлін, Ю.Ковальський, Д.Іванов, В.Ткаченко. До речі, в післявоєнний період на базі Львівського ДСТ «Локомотив» були створені умови для розвитку дитячого волейболу /так зв.

«Будинок дітей залізничників» (БДЗ)/, який цілеспрямовано проводив підготовку резерву для великого волейболу.

Перші ентузіасти волейболу – тренери і спортсмени Львівської залізниці зробили чимало для того, щоб ця гра стала масовою і популярною. Саме масовий розвиток волейболу дозволив багатьом нашим землякам досягнути високої спортивної майстерності. Можна згадати добрими словами чоловічу команду ДСТ «Локомотив», в складі якої виступали Бессонов В., Семенов В., Штаньков В., Прокофійев Г., Шабелянський В., Пилипчук Б., Егоров Г. Ця команда в 50 роках була однією з найсильніших команд м.Львова, захищала спортивну честь Львівщини в чемпіонаті України.

В післявоєнні роки вихованці ДСТ «Локомотив» - В. Науменко, З. Федина, Н. Машковська, В. Місюн, Л. Лебедева, Т. Ключ, В. Семенов, А. Прохоров та багато інших спортсменів входили до складу збірних команд нашої області і успішно представляли Львівщину на республіканських змаганнях.

Широкого розмаху розвиток волейболу на Львівщині досягнув після XV Чемпіонату СРСР, який проводився у м. Львові 21-30 вересня 1952 року на ігровому стадіоні «Спартак», де за короткий час було обладнано вісім волейбольних майданчиків. Найсильніші клубні команди країни – 21 жіноча і 22 чоловічі, приймали участь, демонстрували свою спортивну майстерність. (Особливо привертала увагу юні волейболісти до гри чемпіонів Світу 1949 р., і чемпіонату Європи 1950 Михайла Семенова, який виступав в складі команди київського «Спартака»).

Ентузіасти волейболу на Львівщині зробили чимало для того, щоб гра стала масовою і популярною. Змагання на першість міста Львова проводяться з клубним заліком, колективи КФК, клуби ВНЗ і підприємств обов'язково повинні виставляти по шість команд (2 чоловічі, 2 жіночі і 2 юнацькі команди). Таким чином, брали участь 54 команди. А першість області проводилась окремо для збірних команд районів, збірних команд міст, і команд ДСТ і відомств (відповідно, III, II і I ступені). Таким чином, зростала спортивна майстерність львівських волейболістів в змагальній обстановці. Появляються команди на Львівщині, які беруть участь у першості України. В кінці 50 років минулого сторіччя на Сокальщині продовжують відроджуватися спортивні традиції. Зусиллями Марослава Шклянки, Івана Капелуя, Євгена Шкаврїна районний волейбол почав виходити на обласну та республіканську арену.

В 1961-1965 роках волейбольні команди – незмінні призери та переможці обласних, республіканських змагань серед сільських спортсменів. Кращі гравці цих років В.Стасів, Є.Гокаж, М.Дешиця стають майстрами спорту, а Михайло Дешиця успішно виступає за команду майстрів м. Дніпропетровська, Харкова та збірної команди України, став призером та чемпіоном серед команд вищої ліги та збірних команд республік.

Керівництво розвитком волейболу на Львівщині до 1959 року здійснювала обласна секція волейболу (голова С.М. Прокопчук), а потім обласна федерація волейболу (голова А.П. Демчишин). Федерація волейболу здійснювала громадський контроль і спрямувала діяльність волейбольних осередків районів, міст, ДСТ і відомств на залучення різних верств населення до занять волейболом, як важливого засобу здорового способу життя. У своїй роботі з підвищення спортивної майстерності львівських волейболістів, занять з початківцями ФВЛО опиралась на численний громадський актив.

Практика показала, що без належного резерву кваліфікованих спортсменів майже неможливо досягнути зрушень з розвитку волейболу, підвищення спортивної майстерності спортсменів збірних команд, КФК, районів, області. З перших кроків своєї діяльності ФВЛО, приділяла значну увагу розвитку масовості, дитячого і юнацького волейболу. Діти і підлітки заохочувалися до систематичних занять в шкільних, спортивних секціях і ДЮСШ.

Особливу роль з розвитку львівського волейболу відігравали ДЮСШ, спартакіади школярів, в яких брали участь юні волейболісти. А вершин спортивної майстерності в подальшому, як правило, досягали спортсмени, які почали займатися грою з дитинства. У Львові плідно працювала ДЮСШ (ст. тренер С.М. Прокопчук), де було відкрито 12 груп для хлопців і 12 груп для дівчат, працювало 8 кваліфікованих фахівців. Саме тут була започаткована і проводилась підготовка здібного талановитого спортивного резерву для збірних команд області, ВНЗ міста.

Справжніми спортивними «кузнями» спортивних резервів зарекомендували себе ДЮСШ Львівської області, де почали працювати тренери – випускники Львівського державного інституту фізичної культури: Юрій Брунцвік, Богдан Войтечко, Дмитро Шнайдер (м. Стрий), Роман Новацький (м. Сокаль), Роман Ткачук, Михайло Шостак, Ігор Задорожний, Валентина Семенова (м. Львів), ДЮСШ м. Самбора (В.Хаванзон), м.Червонограда (В.Адамчук), м. Трускавець (директор І.Лоб), ДЮСШ «Автомобіліст» (директор О.Бібер, тренери В.Галицький, М.Хома, В.Копій). Їх вихованці поповнювали збірні команди спортивних клубів ВНЗ, області, захищали спортивну честь Львівщини

на республіканських змаганнях. Виступали і виступають в командах вищої ліги чемпіонату України міст Луганська, Черкас, Донецька, Тернополя і Луцька.

Заслугує особливої уваги практичний досвід ДЮСШ м. Сокала. Тут в 1966 році відкрито відділення волейболу. Завдяки плідній роботі тренерів Р.Новацького, Г.Верхолюка, В.Матвійчука, Р.Плетінки команди різних вікових груп ставали переможцями обласних, республіканських змагань.

Кращі вихованці Ігор Семенюк, Ігор Іванків успішно виступали за збірні юнацькі команди України, інші за команди виробничих колективів, ВНЗ та збірні команди району, облради ФСТ «Колос».

В розвиток Львівського волейболу значний внесок зробили студенти і викладачі ВНЗ м. Львова, не дивлячись що через 4-5 років змінювалось покоління в спортивних клубах: вихованці, як фахівці, виїжджали за місцем призначення на роботу. Але за період навчання у ВНЗ студенти з оволодіння своєю професією поєднували з підвищенням спортивної майстерності. Збірні команди успішно виступали на змаганнях області і в Україні.

На I-й Спартакіаді України в 1956 році в м.Києві вдало виступила збірна чоловіча команда області, яка посіла IV місце (тренер, ст.викладач кафедри фізичного виховання ЛПІ Ю.І.Карасік; гравці – В.Валіцький, Г.Єгоров, С.Кіш, Б.Пилипчук, А.Прохоров, А.Ковач, І.Паджоркевич, А.Манайленко, В.Шологін, С.Чацький).

Успішно виступали львівські волейболісти в 1963 році в м.Харкові на III Спартакіаді України, посівши III місце (тренер А.І.Рисін, гравці – Б.Пилипчук, А.Прохоров, З.Котобей, В.Нікіфоров, В.Хіль, Г.Трусковський, В.Козаченко).

Львівський волейбол у різні роки був представлений і у збірних командах колишнього СРСР – Є.Унгурс, Г.Єгоров, В.Валіцький, Я.Маценко; - України – Є.Унгурс, Б.Пилипчук, А.Прохоров, М.Дешиця, М.Падалка.

Значних успіхів добиваються жіночі команди Львова. Студентська команда СКІФ, в 1962 році на III Всесоюзних студентських іграх з волейболу посіла перше місце, завоювала звання Чемпіона III Всесоюзних студентських ігор – (тренер Антон Демчишин; гравці Ірина Конкіна, Євгенія Голобородько, Раїса Романько, Антоніна Рижая, Галина Прочуханова, Галина Локтіонова, Світлана Фещенко, Катерина Павель).

В 1962 році в м. Дніпродзержинську проходив Чемпіонат України, де брали участь чоловіча і жіноча команди Львівського СДСТ «Буревісник». Чоловіча команда посіла третє місце (тренер А.Прохоров). А жіноча команда Львова у фінальних іграх здобула перемогу над сильною командою київського «Спартак», в складі якої виступали майстри спорту. Ось як про цю зустріч писав у своєму звіті головний суддя змагань А.Завадовський («Спортивна газета» за 1962 р):

...., В іграх жіночих команд до останнього дня йшли без поразки волейболістки київського «Спартак». Вирішальний матч вони грали з Львівським «Буревісником». І ця зустріч завдала першої прикрасі тренеру киянок Л.Вайнтраубу. Студентки грамотно провели змагання і примусили суперниць залишити майданчик переможеними. Отже, для визначення чемпіонів проводилася додаткова гра. Вдруге протягом дня на майданчик вийшли киянки і львів'янки. Дехто був схильний вважати, що вранішня поразка випадкова. Однак студентки спростували це, вигравши у киянок і ввечері – 3:1. Тренер нових чемпіонок республіки А.Демчишин. В наступному році львів'янки гратимуть в класі «А».

Звання Чемпіона України 1962 року завоювали волейболістки Львівського СДСТ «Буревісник» - Ірина Конкіна (капітан команди), Надія Віджак, Лідія Лазарева, Галина Прочуханова, Галина Локтіонова, Галина Кожевнікова, Антоніна Рижая, Катерина Півень, Раїса Романько, Світлана Фещенко, Христина Кульба.

В 1963-1964 рр. львівський волейбол в першості Країни представляла збірна команда СДСТ «Буревісник».

В жіночому волейболі значний вклад в розвиток гри, успішний виступ на республіканській арені вносили команди Львівського автобусного заводу і «Львівприладу»: де створювалися належні умови і знаходили підтримку в облрадї ДСТ «Авангард». Тривалий час волейбольні команди ДСТ «Авангард» тренували М.Нестеренко, М.Кабанов. В складі команди успішно виступали Тамара Шум, Ярослава Фіала, Тетяна Білоусова, Катерина Склайкович, Лариса Косяк, Лариса Радченко, Наталя Марцинків, Галина Білоконь, які неодноразово займали призові місця в першості ЦР ДСТ «Авангард».

В 1969 році чоловіча команда Львова стає призером ЦР ДСТ «Спартак» в складі: граючий тренер Б.Пилипчук, гравці – М.Дешиця, С.Бурштик, В.Стрельченко, В.Хіль, В.Витрикуш,

Б.Васильков, Б.Садіров, В.Зезюлін, Б.Мартин, Ю.Мілованов. А в 1970 році в м. Севастополі на першості України завойовує звання Чемпіона України.

В 1972 році чоловіча команда створюється в ДСТ «Авангард» на автобусному заводі, де працював заступником начальника цеху М.Д.Муляк – який в минулому неодноразово виступав за збірну команду ЛАЗ. М.Д.Муляк проявив належну турботу про забезпечення гравців умовами для спортивного вдосконалення. В 1974 році команда завойовує Кубок України з волейболу. З 1979-1983 рр. львівський волейбол був представлений чоловічою командою м. Львова в І-й Лізі першості СРСР (тренер Б.Пилипчук, гравці – М.Дешиця, О.Прохоров, Б.Садіров, Б.Мартин, О.Бібер, В.Стрельченко, Л.Ніколайчук, В.Дробний, В.Ковальчук, М.Нестеренко).

Починаючи з 1970 року проводяться матчеві зустрічі з волейболістами Польщі, міст Вільнюса, Риги. Крім цих змагань, велика кількість змагань проводиться по лінії добровільний спортивних товариств, відомств, першості Республіки, не враховуючи першість міста та області. Така щільність змагань, безперечно, сприяла досягненню високого рівня спортивної майстерності широкого кола волейболістів Львівщини.

Науково-методичну і практичну допомогу постійно надавали фахівці Львівського державного інституту фізичної культури – старші тренери збірних команд області: жіночої – Антон Демчишин, доцент, Заслужений тренер України; чоловічої команди – Борис Пилипчук, доцент, майстер спорту. Волейбольні колективи, які очолювали А.Демчишин /жіноча команда СКІФ «Буревісник», «Авангард»/, Б.Пилипчук /чоловіча команда/ СКІФ, ЛАЗ, Спартак/ займали почесні місця серед провідних волейбольних команд в Україні, і приносили бажані очки в загальну скарбничку області для спартакіадного заліку Львівщини, яка постійно посідала II місце /після м. Києва/ на Спартакіадах України.

Не менш важливе значення для розвитку волейболу і досягнень львівських волейболістів мали методичні і наукові роботи з теорії та методики волейболу, своєчасне обґрунтування питання техніки і тактики, методики навчання і тренування. До числа таких робіт слід віднести посібники видані українською мовою: А.П.Демчишин, Б.С.Пилипчук «Підготовка волейболістів» Київ «Здоров'я» 1979 р. А.П.Демчишин, Р.С.Мозола, Ю.М.Панишко. «Підготовка юних волейболістів», Київ, «Рад. школа», 1982 р.; А.П.Демчишин «Волейбол – гра для всіх», Київ, «Здоров'я», 1986. А.П.Демчишин, В.М.Мухін, Р.С.Мозола. «Рухливі і спортивні ігри в школі» (Посібник для вчителя, рекомендовано відділом фізичного виховання Міністерство Освіти України, - Київ, «Освіта», 1992 р.).

У 1989 році на Спартакіаді ДФСТ профспілок серед вищих навчальних закладів України з волейболу І групи успішно виступила жіноча команда ЛДФК, посівши III місце (тренер А.Демчишин, гравці – Л.Луців, Н.Андрес, М.Кишук, С.Крушельницька, А.Стрельченко, О.Бреславська, О.Гринів).

22-23 червня 1991 року у Львові проведено культурно-спортивне свято, присвячене 80 річчю спортивного товариства «Україна». За організацію і проведення спортивної частини з волейболу відповідала Федерація волейболу області, і особисто її президент – М.Д.Муляк. Матчеві зустрічі проходили в спортивному комплексі «Будівельник», між чоловічими і жіночими командами: УСЦАК (Української спортової Централі Америки і Канади) – збірна Львова. Зустріч закінчилась перемогою Львівських волейболістів: жіноча і чоловіча команди виграли з рахунком 3:0.

Представники діаспори стверджували, що такі зустрічі послугують консолідації українців різних країн і континентів. А національний спорт-прекрасний засіб єднання людей, виховання патріотизму, націлення на боротьбу за національну гідність і суверенітет.

В нових економічних умовах національного відродження України Федерація волейболу (президент Микола Дмитрович Муляк) спрямувала зусилля на розв'язання проблем подальшого розвитку волейболу, створення оптимальних умов його розвитку, відродження спортивних традицій на Львівщині. Не дивлячись на значну зайнятість на посаді генерального директора «Львівавтотрансу» М.Д.Муляк знаходив час і забезпечував керівництво громадською організацією – Федерацією волейболу, метою якої є сприяння подальшому розвитку і популяризації волейболу в області.

В 1992 році був заснований Львівський клуб ветеранів волейболу (ЛКВВ), засновником і першим президентом клубу ветеранів був П.Джуринський. Нині обрано президентом клубу М.Дешицю. У клубі систематично тренуються волейболісти віком від 38 до 65. Клуб представляють три команди: 40 років і старше, 50 років і старші та 60 років і більше. Клуб ветеранів, в складі якого докторанти, педагоги, бізнесмени та колишні спортсмени Львівщини, проводять значну роботу з популяризації волейболу серед молоді та людей старшого віку. Волейболісти ветеранського спорту

стали бажаними гостями на Львівщині, команди його беруть участь в різноманітних турнірах у Львові та містах області.

У 1992 році була створена волейбольна команда «Сокіл», яка перший рік виступала в Чемпіонаті України серед колективів фізкультури. З сезону 1993-1994 рр. виступає в національному Чемпіонаті України серед команд II ліги. За команду виступають вихованці Сокальської ДЮСШ. А провідні спортсмени Петро Семенюк, Ігор Іванків виступали за команди вищої Ліги в національному Чемпіонаті України (1993 р.). Тренери команди – директор ДЮСШ, майстер спорту Р.Новацький, тренер Р.Плетінка. Створенню команди сприяла Сокальська райдержадміністрація (голова Пшевлоцький М.І.).

Львівський волейбол на Чемпіонаті України представляли чоловічі команди спортивних клубів: в 1994-1995 році Львівського політехнічного інституту (тренер команди майстер спорту А.Прохоров); в 1996-1997 рр. Львівського Державного інституту фізичної культури (тренери І.Задорожний, В.Ковцун).

В 1996-2000 роках команда ветеранського клубу в турнірі на кубок Президента України стала бронзовим призером. Про спортивний рівень команди свідчить і те, що Мар'ян Чарнош був запрошений до збірної України на Олімпіаду ветеранів, яка проходила в 1994 році в Брісбені (Австралія), Михайло Дешиця захищав спортивну честь Країни у складі збірної України в 2002 році в м. Талічері (Фінляндія). В обох випадках були завойовані золоті медалі. На Чемпіонаті світу серед ветеранів в 2004 році в Фінляндії Мар'ян Чарнош у складі збірної України завойовує звання Чемпіона-2004, а Анатолій Бобришев і Борис Васильков стають срібними призерами.

З 1996 році на Львівщині почав функціонувати жіночий волейбольний клуб «Роздільчанка», який створений на базі ДЮСШ м. Нового Роздолу; з 1997 року команда «Роздільчанка» почала брати участь в національному Чемпіонаті України серед команд II Ліги. На VIII Чемпіонаті України 1999 року команда зайняла III місце серед команд I Ліги, гравці нагороджені бронзовими медалями (головний тренер С.Краснопольський, президент клубу В.Туз, почесний президент клубу І.Пілка, гравці – капітан команди Ольга Процик, Наталія Нікітіна, Ольга Разова, Тетяна Зубчевська, Ольга Мікієвич, Лілія Мурзак, Тетяна Полиця, Олена Бідник, Вікторія Астафєва, Руслана Ліва, Надія Руденко, Оксана Бібік).

До роботи Федерації залучаються школярі, студенти, ветерани спорту. Федерація має свої осередки у містах області: Бродах, Стрию, Миколаєві, Новому Роздолі, Городку, Жидачеві, Старому Самборі, Дрогобичі, Новояворівську, Радехові, Турках, Кам'янку-Бузьку та ін. Ці осередки допомагають організувати виконання покладених на них Федерацією завдань.

В сучасних умовах проводяться різноманітні змагання і турніри для дітей і юнацтва Львівщини. «День юного волейболіста» - стали традиційними у м.Львові. Фінішувала шкільна Ліга з волейболу, яку організував Ю.В.Мальчицький при підтримці міського спорткомітету (голова О.В.Пазичук). У Львові відбувся всеукраїнський турнір з волейболу «Золота осінь – 2003». Вісім команд виборювали головний приз змагань. Найкращими виявилися «Соколята» представники СК м. Сокаля, які у фіналі здолали ВК «Львів». Цікаво, щорічно проходять змагання на Новорічно-Різдвяному турнірі м. Турка. На Старо-Самбірщині у прикарпатському селі Верхньому Лужку презентовано волейбольну школу. В цьому велика заслуга члена Федерації волейболу Львівщини І.Р.Козака, який проводить роботу з добору дітей для організованого спецкласу Стрілківської середньої школи інтернату.

Відповідальний за розвиток шкільного волейболу І.Р.Козак організував і провів змагання Львівської обласної Ліги серед дівчат, налагодив тісні дружні зв'язки юних волейболістів. Прикарпатського краю і м. Епіналь (Франція), що сприяє розвитку спорту на берегах Дністра. У змаганнях обласної Ліги серед дівчат віком 1986-1987 р.н, стали волейболістки СК «Роздільчанка», а серед дівчат віком 1988-89 р.н., СК «Стрілець» с. Стрілки Старосамбірського району, (тренер команди Ігор Козак).

Добрі традиції та заслуги наших волейболістів зобов'язують на нинішньому етапі національного відродження України і відзначаючи 80 річчя розвитку волейболу в Україні зміцнювати та примножувати ці традиції. Обласні спортивні організації, волейбольна спільнота яка об'єднана Федерацією волейболу Львівщини повинна подбати, щоб наші волейболісти якнайшвидше стали поруч з найсильнішими спортсменами України.

ЛІТЕРАТУРА

1. Демчишин А.А. Волейбол – гра для всіх. – К.: Здоров'я, 1986. – 104 с.
2. Демчишин А.П., Мазола Р.С., Панишко Ю.М. Підготовка юних волейболістів. – К.: Рад.школа, 1992.